

Șase „speranțe” pentru o insulă

Cunoaștem cu toții întrebarea "Ce ai lua cu tine pe o insulă pustie?", clișeu al oracolelor, menit să ceară grâu de neghină, adică să-i oblige pe indeciși la opțiuni radicale. Adaptând interogația la cazul de față, al Galei absolvenților UATC, voi introduce și un "magic *dacă*", vorba lui Stanislavski: ce aș lua cu mine... *dacă* ar fi să aleg între toți artiștii în embrion pe care i-am văzut de-a lungul celor cinci zile festive?

De la Actorie Păpuși-Marionete m-am oprit la Cristian Mitescu. Am o singură rețineră. Ea nu se referă la iscusința mânătorului și nici la cea aparținând actorului. În prima ipostază l-am văzut în **Făt Frumos din lacrimă** (regia: Cristian Pepino), unde mi s-a părut rău distribuit. Pe de o parte, păpușa pe care o manevra, întrupând chiar personajul principal, nu avea individualitate – vina nu-i aparține actorului, ci scenografului; pe de altă parte, vocea interpretului nu avea volumul și gravitatea proprii unui asemenea erou. De aceea, Făt Frumos jucat de Mitescu era mai mult o caricatură a imaginii binecunoscutului prototip masculin. Calitățile actorului au ieșit la iveală în rolul de *commedia dell'arte* din **Vechea Poveste** de Mihai Gruia Sandu. Tot de la Păpuși-Marionete am "ales"-o, în urma aceluiași două bucăți, pe Anca Artimon, care a trecut cu siguranță de la comic la dramatismul autentic, ambele fiindu-i la fel de familiare.

De la Actorie, clasa Mircea Albușescu, mi

s-a părut promițător un singur absolvent, Alexandru Nicolae Mihai, din două motive. Unul dintre ele se numește **De mers în pustiu**, în regia Ralucăi Niță, unde a arătat că are un stil propriu, la limita dintre sarcasm și autoironie. Celălalt argument în favoarea lui este **I love you, America!** În atmosfera de lăncezeală în care se scaldau deopotrivă acțiunea și actorii (cu excepția, nu întotdeauna categorică, a Anei-Maria Moldovan), apariția

lui Mihai Alexandru Nicolae, într-un rol mai degrabă secundar, mi-a oferit, brusc, motivația de spectator pentru a nu-mi părăsi locul din sală. Nu e o certitudine în legătură cu absolventul, ci o făgăduială din partea lui. La clasa Sandei Manu e simțitor mai greu să te hotărăști, oferta fiind mai bogată. Profesionalismul cu care tinerilor li s-a predat actoria este evident, cu osebire la nivelul pregătirii tehnice. Pentru că am libertate amplă de opțiune, nu "iau" cu mine pe "insulă" decât pe doi dintre licențiații de aici: Mihăiță Calotă, al cărui rol, Pantalone, de veritabilă compoziție (în formă și fond), e imposibil să te fi lăsat insensibil, corespunzând acelor acte artis-

Făt-Frumos din lacrimă (Păpuși-Marionete, regia: Cristian Pepino)

tice care dau impresia că sunt lesne înfăptuite, când, de fapt, ascund multă străduință; și Radu Solcanu, deopotrivă elaborat, divers și ușor de remarcat în roluri mici și mari (**Mincinosul**, **Acul cumetrei Gurton**, **De mers în pustiu**).

În ceea ce privește regia, cel mai mult m-a ispitit Claudiu Goga. Textul pe care l-a "înscenat" la Teatrul "Sică Alexandrescu" din Brașov, **Șantaj** de Liudmila Razumovskaia, pare lucrat, la prima mână, în cheie realistă. Dar tocmai pendularea între realismul aparent și absurdul fantastic m-a fermecat. Această perspectivă asupra scenariului a făcut posibilă depășirea șablonului de "casă în casă", tipic realismului scenic. Dintre calitățile montării, amintesc buna coordonare a actorilor (oricum talentați, dar cu atât mai potriviți pe linia rolului prin intervenția regizorală), inteligibilitatea scenică a poveștii și ideea de a depăși canoanele realismului prin parodiarea lor. Ca și în cazul dansatorilor, Goga cunoaște regulile clasice care îi permit să le (re)inventeze pe cele moderne. Toți cei pentru care m-am decis (sau care m-au decis) sunt astăzi în stadiul de "speranțe". Nădăjduiesc sincer ca, peste ani buni, să fie deja niște "consacrați". Speranța se referă nu la succesul alegerii mele, ci la folosul prezenței lor în teatrul românesc.

Mirona Hărăbor

Mincinosul de Goldoni (clasa prof. Sanda Manu)